Tors 18. Oktober 7

ström, Karl Torsten.

Lördagen den 6 innevarande oktober vid klockan 1-tiden e.m. anmälde direktören vid Folkhushållningskommissionens foderafdelning, Oskar Folker, per telefon till kriminalafdelningen i Stockholm, att till hans kännedom kommit, det en lantbrukare kort förut aflämnat ett parti hafre till Stockholms Galvaniseringsfabrik vid Liljeholmen, dit hafren tydligen försålts, i strid mot Kungl. Förordningen af den 20 juli 1917,- Svensk Författningssamling n:r 482 - som stadgar statsbeslag å sagde vara.

Sedan direktör Folkers meddelande från kriminalafdelningen intelefonerats till 10:e polisdistriktets station, blef konstapeln n:r 556 Oskar Erik Eriksson genast beordrad till Stockholms Galvaniseringsfabrik för undersökning af saken.

Samma dag klockan 1:45 e.m. inkom konstapeln Eriksson å distriktets station i sällskap med landtbrukaren Karl Torsten Ringström, hvarvid Eriksson rapporterade, att han vid fabriken ifråga anträffat tvenne åkdon lastade med 5 stycken ganska stora trälådor, hvilka vid konstapelns ankomst voro tomma, men buro spår efter att hafva innehållit hafre. Ringström hade kort därpå kommit till platsen och på Erikssons fråga medgifvit, att han vore ägare till åkdo-

nen och lådorna, äfvensom det han i de sistnämnda transporterat hafre. Eriksson hade därför anmodat Ringström att medfölja till polisstationen.

Å polisstationen hörd af öfverkonstapeln Gustaf Gustafson i närvaro af kriminalkonstapeln John Oskar Hallberg, erkände Ringström att han till Stockholms Galvaniseringsfabrik fört ett parti hafre i afsikt att försälja detsamma samt berättade följande:

Han hade sedan den 1 januari 1916 arrenderat en mindre gård vid namn Fresta i Fresta socken af Stockholms län. Gården ägas af Ringströms svärfader, verkmästaren Gustaf Pettersson, som är anställd vid Stockholms Galvaniseringsfabrik. Någon dag i slutet af sistlidne september hade Ringströms svåger, kontoristen Viktor Pettersson, hvilken jämväl är anställd vid galvaniseringsfabriken, per telefon samtalat med Ringström, därunder Pettersson omtalat, att det vore svårt att anskaffa hafre till fabrikens hästar. Ringström hade då erbjudit sig att sälja ett mindre parti af den vid gården ekördade hafren till fabriken samt lofvat medtaga detsamma, då han komme att resa till Stockholm. Vid tillfället hade icke talats om hvarken partiets storlek eller något pris, enär Ringström då haft hafren otröskad.

Lördagen den 6 innevarande oktober hade Ringström, enligt löfte, transporterat en del potatis och rotfrukter, som af svärfadern odlats på gården, till svärfaderns bostad i Stockholm, och hade han nu medtagit den utlofvade hafren. I brist på säckar hade Ringström öst hafren i 5 stycken trälådor, hvilka han fyllt till ungefär hälften, hvarefter han lagt de för svärfaderns räkning afsedda rotfrukterna öfverst. Detta hade skett för att dölja hafren, enär Ringström hört sägas, att det vore förbjudet att transportera spannmål, dock hade han ingen kännedom om någon förordning om statsbeslag å hafre. Efter framkomsten till galvaniseringsfabriken hade Ringström befallt sin dräng, som medföljt och kört att af lassen, att bära in hafren i fabrikens stall, där den skulle vägas. Ringström hade nämligen ingen våg vid gården, hvarför

han icke visste vikten på partiet. Under det hafren forslades in hade Ringström gått in till staden och då han återkommit hade han af en polisman anmodats att medfölja till polisstationen, hvarför han icke hunnit göra sig underrättad om vikten på hafren och ej heller hunnit med köparen aftala om något pris. Han hade dock haft för afsikt att begära 22 kr. per 100 kg., hvilket han visste var maximipriset.

På särskildt därom framställd fråga medgaf Ringström, att han till ordföranden i Frosta kommuns lifsmedelsnämnd inlämnat deklaration öfver den spannmål han skördat vid gården innevarande höst, och ville han minnas, att han upptagit hafreskörden till 1000 kg. Han hade äfven förstått att lifsmedelsnämnden därefter haft en viss förfoganderätt öfver den deklarerade spannmålen samt att han vore skyldig att redovisa hvad han förbrukade, dock hade han beslutat sig för att bilda sjelfhushåll, hvarvid nämnden, enligt hans förmenande, komme att tilldela honom en viss mängd spannmål, som han ägde förbruka efter godtfinnande. Det till galvaniseringsfabriken utbjudna partiet hade han genom inknappning på sin egen förbrukning beräknat kunna spara in af det parti han sålunda skulle komma att erhålla.

Kontorschefen Sven Björkman, som bor i huset nr 50 Krukmakaregatan 3 tr. upp och är anställd vid Stockholms Galvaniseringsfabrik, har blifvit hörd och berättat:

Sedan han till Folkhushållningskommissionens foderbyrå i Stockholm deklarerat det förråd af foder som fabriken innehade för sina två hästar, hade han fått en ransoneringsplan, som visade sig så knäpp att hästarna svältföddes. Han hade senare hört omtalas, att andra hästägare skaffade sig extra foder genom att köpa hafre direkt af landtbrukare, som förmåddes transportera det köpta till förbrukaren. Vid något tillfälle under september månad innevarande år hade Björkman talat med sin principal, fabrikören August Pettersson, om saken, och hade Pettersson tillsagt Björkman att försöka på sådant sätt anskaffa ett parti hafre. En på kontoret anställd gosse vid namn Viktor Pettersson, både sedermera

uppgifvit sig kunna skaffa hafre, hvarför Björkman tillsagt honom att göra detta, och hade det vid tillfället talats om cirka 400 kg. Det hade därefter icke varit vidare tal om saken, förrän Ringström den 6 dennes kommit till fabriken med ett parti hafre, som vid vägning befanns utgöra 360 kg. Ringström hade icke begärt något pris för hafren, men hade det förut mellan Björkman och Pettersson talats om ett pris af cirka 75 öre per kg. Hafren förvarades i en låst lår inom fabrikens stall.

Handlanden Gustaf Askerot, boende å stället Bollstanäs i Fresta s:n, har i egenskap af ordförande i lifsmedelsnämnden inom Fresta kommun per telefon blifvit tillfrågad i saken, därvid han förklarade, att han till Ringström, liksom till alla andra landtbrukare inom kommunen, öfverlämnat brukliga blanketter för deklarering af årets gröda, och stodo å dessa blanketter tydligt angifvet, att hafre vore under statsbeslag, hvarför Ringström icke kunde vara i okunnighet därom. Ringström hade äfven ingifvit deklaration för 1917 års skörd, dagtecknad den 3 oktober 1917, däri han beräknat sin hafreskörd till 1200 kg. Ringström hade icke ingifvit någon begäran för bildandet af själfhushåll, och äfven om så skett, utgjorde hans familj endast 3 personer, hvarför han omöjligen kunde beräkna få så stort hafreparti, som det nu utbjudna, sig tillerkänt.

Sedan direktören Folker underrättats om hvad sålunda utrönts, meddelade han per telefon, att Ringström skulle tillsägas återtaga den till fabriken lämnade hafren samt forsla den tillbaka till Fresta.

Ringström fick efter förhörets slut lämna polisstationen och åtföljdes han af förenämnde kriminalkonstapeln Hallberg, som öfvervakade att hafren åter lastades på Ringströms åkdon och af honom fördes från fabriken.

Ringström har om sig uppgifvit, att han är född den 3 januari 1889 i Örgryte församling i Göteborg, son till disponenten Adolf Gottfrid Ringström och dennes hustru Tekla Maria, född Abrahamsson, gift, kyrkoskrifven i Fresta socken

af Stockholms län samt boende å gården Fresta i samma för-

samling. Stockholm som ofvan.